

En sypiges oplevelse

Nedtegnet i 1866 av Lindeman etter Halvor Olsen Bladkjernstuen - Feiring

Ung Elen sad og sydde mens lampen den var tændt.
Hun var den bedste syerske i egnen, vidt bekjendt.
De fingre, der sig rørte, ståk nålen ind og ud.
Et silkeskrud hun sydde til herremandens brud.

«Gid at jeg klædt i silke til gilde kunde gå.
Jeg agter der som terne ved døren hen at stå
i en forgylden lue - i den jeg bliver smuk.
O nei, jeg får vel aldrig», hun tænkte med et suk.

Med eet, som op af jorden, en selsom skabning kom,
en liden, gammel kone der frygtsomt så sig om.
Hun neiet dybt og talte: «Min datter skal stå brud.
Du låner mig din sax for at skjære hendes skrud?»

«Først sig mig, spurgte Elen, «hvor skal det bryllup stå?»
«I hulen hist her ude», var svaret, «du kan gå
did hen ved næste midnat; men vogt dig for at le
og tale til de tause, for slige ting at se».

«Jeg tier kun», hun svarte, «og saxen, her er den».
Den lille kone talte: «Jeg bringer den igen
når gildet er tilende, og tak for lån dertil.
Jeg liger godt, at gjerne man næsten hjælpe vil».

Bort gik den lille kone. Ved næste midnatsstund
gik Elen ud på høien med fingren på sin mund.
Grønsværet veg ilside og åbnet blev en lem,
hun lyttet ind og stirret på ellefolkets hjem.

Der var en gylden stue hvor hundred' lys var tændt.
O søde glans! med smage som aldrig hun har kjendt
av stol og bord og bænke med fløielspuder på,
sølvbægere og skåle og alting i det små.

Av bryllupsgjæster var der vel tusinder i tal,
og brud og brudgom danset udi den lyse hal.
Og strengelegen tonet, og brudeskaren sang
så liflig nogensinde som ovenpå det klang.

Først gik da brudeparet, og moderen dernæst.
Til sæde frem de ledes af en høifornemme gjæst.
De bukker for ham alle, for denne brudedefærd.
En fjær han bar i hatten og ved sit liv et sværd.

Nu Elen seer til manden, hun sværdet kjender strax,
det hænger i et guldbånd, for det var hendes sax.
Han støtted sig til enden, men sverdet blev for kort.
Da vippet han fra sædet og langt fra bordet bort.

Med sagte smilen Elen til saxen skulde se,
men da nu manden vippet, så måtte hun høit le.
I latter ud hun bryder; da lukkes høiden til;
forbi var pragt og glæde og dans og strengespil.

Hun atter stod i mørke og ganske vred i sind,
hun ilet nedad høiden og gik i stuen ind.
Sin lampe flux hun tændte; men se, på hendes bord,
der ligger saxen atter, som nys var dybt i jord.

Ved saxen endnu hænger det lille bånd af guld.
Det hviler på en hue som var af penger fuld.
O en forgylden hue, o penger - hvilken fryd!
og op af jorden hørtes en nærsom, sagte lyd:

«Til tak for lån du tager den skat, du f inder her.
Til høitid kan du drage, men glem da ikke der:
«Når man er med til gilde, man agtsomt må sig te,
og går der nogen ilde, så vogt dig for at le».

Etter Rasmus Pedersen